Karikatür

Kadın — Kurban bayramı neden öteki bayramlardan daha çok gündür?
Erkek — Adan akıllı kurban olalım diye!

Dünya Karikatürleri

Felâket!. Vapurun ambarındaki fil akşırdı!. — Fransız karikatürü —

Modern salonlarda konfor

— Buyurun... oturunuz...
— Alay mı ediyorsunuz, nereye oturayım?

— Fransız karikatürü —

Karikatür'ün

Koleksiyonunu toplayınız

Türkiyenin en güzel ne en canlı mizah mecmuası olan Karikatür her altı ayda bir nefis cild olarak kütüphanenizi süsleyecektir. Koleksiyonunuzda eksik sayılarınız varsa şimdiden tamamlayınız. İlerde bazı sayılarımızın mevcudu kalmıyabilir . Onun için eksik sayılarımızı idarehanemizden ve umum bayilerimizden tedarik edebilirsiniz. Eksik sayılarınızın bedelini posta pulu olarak idarehanemize göndererek celbedebilirsiniz.

No. 10 Yıl 1 Fiatı 10 Kuruş 7 Mart 1936

Kara Kalem

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

Avrupada Siyasî karnaval.

İtalya — Güzelim, o elindeki silâhı atsana!
Milletler Kurumu — Kuzum, o kafandaki maskeyi atsana!

YILDIZLARIN ALTINDA..

Eskiler pek iyi hatırlarlar... Kırk sene evvel galiba Kiel kanalında fevkalâde bir geçit töreni yapılmıştı; program şu idi:

Bütün büyük devletlerin birer zırhlısından mürekkep bir donanma, kenardaki rıhtımın üstüne insan vücudundan bir başka rıhtım örten kalabalığın alkışları arasında kanaldan geçecek, bir askerî muzika takımı her geçen zırhlıyı, hangi memlekete aitse, onun marşiyle selâmlıyacak...

Büyük devletlerden sayıldığımız için törene biz de davetliyiz. Abdülhamit, karineleri midye tarlasına dönmüş

(*Lütfen sayfayı çeviriniz*)

o zamanki zırhlılarımızdan en hallicesinin Haliçten çıkmasını ve törene iştirak etmesini irade ediyor.

Gemimiz kona göçe Akdenizi geçiyor, İspanya ve Fransa kıyılarını dolandıktan sonra Manşa varıyor ve İngiliz tersanelerinden birinde kısa bir tamir gördükten sonra nihayet Allahın izni, peygamberin ruhaniyeti sayesinde sağ selâmet Kiele varıyor.

Tören görülmemiş bir tantana ile başlıyor ve bitiyor. Artık geçecek gemi kalmadığını gören halk dağılmıya başlamıştır. Fakat aradan epeyce bir zaman geçtikten sonra bir hazırol borusu ötüyor ve kanalın ağzında son bir gemi görünüyor. Bu, bizim tontondur. Tam zamanında dümenine mi, uskuruna mı arız olan bir sakatlık dolayısile gecikmiş, sallana sallana geliyor.

Dağılmak üzere bulunan muzikacılardan bir kısmını öteden beriden topluyorlar, fakat şu var ki marş notaları sandığı bir arabaya konup gönderilmiştir. Bereket versin muzika zabiti açıkgöz bir adamdır. Bir kaç dakika afallar gibi olduktan sonra:

— Aman bir dürbünle geminin bayrağına bakın, diyor.

Bakıyorlar ve «Kırmızı zemin üzerinde bir ay yıldız görüyoruz» diyorlar.

Zabit değneğini eline alarak:

— Haydi çocuktar, diyor, hepiniz ezberden bilirsiniz. «Yıldızların altında» şarkısını çalıverelim.

***

Avrupa kış olimpiyatlarının koşu müsabakasında en arkaya kalan ve yarış bittikten sonra dili bir karış dışarda, kan ter içinde karşıdan gelen koşucumuz bize kırk sene evvelki bu «yıldızların altında» skandalini hatırlattı.

Bunca sene uğraş, didin; kanın, canın pahasına eski hasta adamdan dip diri, gep genç bir yeni millet çıkar, sonra bilmem hangi baylar anafordan Avrupa seyahati yapacaklar diye bu milleti o eski gülünç vaziyete düşür. Çok acı şey doğrusu!

Bunun daha acısı ise bu vakadan ibret dersi almıyan bazı sporcularımızın şimdi bir de yaz olimpiyadı seyahatine hazırlanmalarıdır.

Mutlaka Avrupada bir marifet göstermek ve bir birincilik kazanmak istiyorsak Nisteki karnaval eğlencelerine neye bir spor heyeti göndermediğimizi anlıyamıyoruz.

KARİKATÜR

Istanbul nsaıl eğleniyor?

Köprü üstünde, balık tutan bir zavallıyı seyredenler.

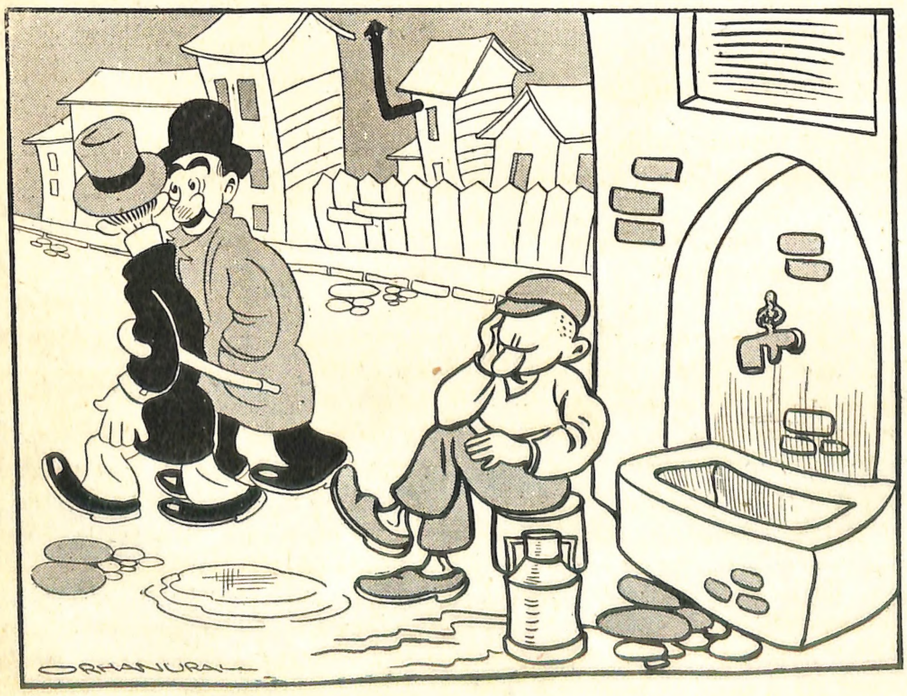

— *Sütçülerin iddiasına göre son günlerde zarar ediyorlarmış..*

— *Çeşmeler akmıyor mu acaba?..*

Telefonda

Geçen gece bir misafirlikte arkadaşlardan biri elektirik, havagazı ve bilhassa telefon faturalarını ödemekle bitiremediğinden şikâyet ediyordu.

Karısı söze karıştı:

— Bilhassa bu telefon parasına benim de canım yanıyor, dedi, bari insan bir rahat konuşabilse... Bir arkadaşımla iki çift lâkırdı edinciye kadar çeyrek saatte bir muhavereyi kesiyorlar.

Hapisaneyi ziyaret

Bir borç meselesinden dolayı bir kaç aydanberi hapis yatan bir eski arkadaşı ziyaret lâzım gelmişti.

Orada bu arkadaştan başka daha bir çok tanıdığa rasgeldim. Bunlardan biri hiç bir yerde dikiş tutturamamış zıpır bir serseriydi. Vaktiyle epeyce bir adamın oğlu olduğu halde son zamanlarda yapı yerlerinde köprü altlarında yatıp kalktığını öğrenmiştim.

— Ne var ne yok? dedim, uslandın mı bari? Kimse ile hır çıkarmıyorsun ya?

O gülerek cevap verdi:

— Melek gibi oldum.

Ben de güldüm:

— Senin tek duracağını hiç zannetmem, dedim.

O, elini kaldırarak yemin etti:

— Vallahi doğru söylüyorum. Hiç bir münasebetsizlik etmiyorum. Kara kışta sokağa atarlar diye ödüm patlıyor.

Tımarhane dönüşü

Ne hikmettir, insanlar hastanede yattıklarını söylemekten çekinmezler de tımarhaneye girip çıktıklarını bir ayıp gibi saklarlar. Halbuki netice itibariyle akıl hastalığı da öteki hastalıklar gibi dostlarda sadece merhamet ve sempati uyandırması lâzımgelen bir felâkettir.

(M. F.) bir sene kadar Bakırköy hastanesinde bay Mazhar Osmana misafir olduktan sonra geçenlerde tekrar hürriyetine kavuşmuştu.

Geçen gün lokantada genç bir adam (M. F.) ye aşinalık etti:

— Epeyce zamandır sizi göremiyorduk, dedi, neredeydiniz?

O bir iki kere yutkunduktan sonra:

— Avrupada tetkik seyahati yapıyordum, diye cevap verdi.

Zavallı (M. F.) ye bu seyahatte yol arkadaşlığı ettiği anlaşılan sakallı bir adam karşı masadan lakırdıya karıştı:

— Hani bu seyahatte bir gece İngiltere kıraliyle briç oynamıya gideceğiz diye azdık da bizi suya soktulardı, dedi.

Bu da deliliğe dair

Vapurda işitilmiş bir muhavereden:

— Tebrik ederim, evleniyormuşsun.

— Öyle oldu, teşekkür ederim.

— Neden icab etti bu?

— Vallahi evlemiye pek niyetim yoktu. Fakat tesadüf karşıma bulunmaz bir kız çıkardı. Son derece güzel, iyi ahlâklı, temiz bir çocuk. Fazla olarak adamakıllı tahsili de var. On yaşına kadar iyi bir mürebbiyeden İngilizce, Fransızca öğrenmiş, sonra Koleji bitirmiş, bundan başka dünyalığı da var. İki ev, üç dükân.. Böyle bir kızı bir daha nerede bulurum?

— Demek öteki mahzura pek ehemmiyet vermedin?

— Hangi mahzur?

— Şey canım .. Babasının deli olmasına...

—....

— Deli bir kayınpedere damat olmayı herkes istemez de...

— Ben bunda bir mahzur görmüyorum... Babasının deliliğinden kızına ne?

— Orası da doğru ya...

— Kayınpederi tanıyor musunuz?

— Hayır.

— O halde deli olduğunu nereden öğrendiniz?

— Hiç kimseden... Kendi aklımla buldum?

— Kendi aklınla mı? hayret!

— Be kardeş... İnsaf et... Deli olmıyan herif böyle kızı senin gibi serseriye vermiye razı olur muydu?

Yara izi

Operatörlerimizden birinin, kasığından küçük bir ameliyat geçirecek genç bir bayanla konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Doktor, bu ameliyattan pek korkuyor görünen bayana şöyle söylüyordu:

— Doğrusunu söyliyeyim mi? Bu ameliyata ben sadece çocuk oyuncağı derim amma o vakit de ücretimi vermemenizden korkarım. Emin olun gayet ehemmiyetsiz bir şey. Kat'iyyen acı duymıyacaksınız...

Bayan biraz ferahlamıştı:

— Korkumun sebebi bu değil doktor, dedi, ben cesur bir kadınım. Yalnız ne de olsa kasıkta bir yara açılacak. Acaba bunun yeri görünür mü?

Operatör gözlerini kırparak güldü:

— Vallahi onun görünüp görünmemesi sizin elinizde olan bir şey, dedi.

Papağan

VEDAT NEDİM İLE MÜLÂKAT....

Odadan içeri girince kimseyi göremedim. Ortada yalnız bir yığın kitap, gazete ve mecmua vardı. Biraz durduktan sonra bu kâğıt yığınlarının altında bir fare dolaşır gibi kımıldandığını farkettim. Birden bire kâğıtlar ortasından ayrıldı, içinden bay Vedat Nedimin ufak tefek vücudu ile sevimli yüzü çıktı. Artık Matbuat genel direktörü ile karşı karşıya idim.

— Hayrola, üstat? Bu ne gayret?

Çalışmaktan yorulmuş görünen yüzünün terlerini eline ilk rasgelen sünger kâğıdı ile kuruttukdan sonra:

— Sorma, dedi, antoloji hakkında yazılan tenkitlere cevap yetiştiriyorum...

— Ben de bunun için geldimdi!

— Şimdiye kadar yüz makaleye cevap vermiştim, seninki ile yüz bir oluyor!

Bir koltuk çekerek masanın önüne oturdum, suallerime başladım:

— Antolojide bir çok şairlerin unutulduğu söyleniyor. Bunun sebebini sorabilir miyim?

Vedat Nedim sinirli sinirli cevap verdi:

— Be birader, sorduğun sualin sebebini bilsem bukadar terler miyim? Asıl felâket, sebebini bilmediğim halde, sebepler icadına mecbur olduğumdur!

— Meselâ: Hâmitden, Fikretden, Cenapdan, Halit Ziyadan, Akifden. Hâlit Fahriden, parçalar almamışsınız da adını kimsenin bilmediği adamlardan almışsınız diyorlar... Bundaki maksat ne olabilir?

— Maksadımız gayet açıktır: Adını söylediğin edebiyatcıların eserlerini nasıl olsa bir gün Fransızlar kendiliğinden terceme edeceklerdir. Biz onları antolojiye almamakla, bu zahmeti üstümüzden atıyoruz... Bukadar.

— Peki, ya adını söylemediklerim?

— Beni terletmek istemezsen yine söylememiş ol!

— Antoloji bu şekilde kalacak mı?

— Bu hususta henüz karar vere-

TEBRİKLER

KURBANLAR

medim. Kimi kese kâğıdı yapın diyor, kimi uçurtma kâğıdı... Halbuki kese kâğıdı olmak için kalın, uçurtma kâğıdı olmak için de renkli olması lâzım... Bana kalırsa, en iyisi, kitapları İzmitdeki kâğıt fabrikasına gönderip yeniden hamur haline getirmeli... Bu suretle ziyan da etmiş olmayız!

— Yeni bir antoloji yapmak niyetinde misiniz?

— Elbet, ona şüphe mi var? Daha bir iki şişe lokman ruhum var, bu gürültüler geçinciye kadar onunla sinirlerimi yatıştırırım, gürültü bitip de sinirlerim yatışdıktan sonra bizim ispinoz Reşat Nuriye...

— İspinoz mu dediniz?

— Öyle ya, bir de Çalıkuşu Reşat Nuri yok mu? İkisini biribirinden ayırmak için bizimkine İspinoz adı koydum. Her neyse bizim İspinoza söyliyeceğim, yeni yapacağı antolojiye daha dikkat etsin, daha muvaffak olsun...

— Ne gibi?

— Daha çok gürültü çıkartmak suretile... Avrupa da antolojimizi görmiyenler bile gürültümüzü işidince gözlerini dört açsınlar... Bundan da iha iyi propaganda mı olur?

— Reşat Nuri, bundan fazla ne gibi garabet yapabilir?

— Bunu da sual diye mi sordun? Ahmet Haşimi atar, yerine Filorinalı Nâzımı kor, Yahya Kemali çıkarır yerine Salih zekiyi getirir, Faruk Nâfizi yollar, Giritli Sıtkıyı çağırır...

Ve Gözlerini dört açarak Avrupadaki meraklılar gibi yüzüme baktı:

— Biraz daha kızarsam topunu çıkarır yerine tek telli âşık Cemali getiririm, anladın mı dostum?

Yavaşca odadan sıvıştım.

Mülâkatçı

Ne olmuş?

Gayet çalçene bir karısı vardı, biçare adamın otuz yıl başını şişirmişti, gece söyler, gündüz söyler, durup dinlenmeden söyler, sebepli sebepsiz kavga ederdi.

Nihayet bir gün bukadar lakırdıya nefes yetişdiremediği için öldü, gitti... Bu ölümden pek ziyade üzülen kocası hemen merhum çalçeneye bir mezar taşı ismarladı, üstüne de şu satırları yazdı:

«Bu toprağa bayan filan gömülmüştür. Zavallı kadın 1875 tarihinde doğdu, ve 1936 senesinde sustu!»

Şehir Tiyatrosunda Kadınlar.

Bir zamanlar Eliza sahnede dil dökerdi,
Aldı onun yerini şimdi Bedia Ferdi.

Komediye çıkarken Florele benzer de
Marlen Ditrih sanırsın acıklı sahnelerde.

Yakıştırır rolleri elbise giyer gibi,
Her derde devadır o aspirin bayer gibi!

Çala kalem çattı da ona Nurullah Ataç
Sahnemizin başından düşmedi hâlâ o tac.

Bediayı anarken karşıma birden bire
Çatılmış kaşlariyle çıktı bayan Neyyire.

Sanatkârın çenesi bir işler ki her zaman,
Ouunla boy ölçemez ne Singer, ne de Navman!

Hangisidir bilemem içlerinde birinci,
Bana sorsan bunların hepsi bir başka inci.

Sevimli Cahideyi Hamlet, de seyredeli
Büsbütün afet oldu gözümüzde (Ofeli).

Açık papatya rengi saçları son biçimde,
Güzellik şarabını bitirmiş bir içimde,

Hoş yüzlü tatlı sözlü Feriha Tevfik ece,
Sunuyor sanatını bize her gün, her gece.

Onu gören sahnede ayın on dördü sanır,
Bu ışık dalgasına hangi gönül dayanır?

Semiha tat veriyor gittikçe operete,
Bana inanmıyorsan sor Selâmi İzzete.

Şehir tiyatrosunu bırakalı Halide
Söz kıtlığı çekiyor bizim kayın valide!

Neme lâzım, kardeşim, uzun boylu lakırdı;
Bunlar yetişmeseydi sahnemiz tamtakırdı!..

Çamdeviren

— *Hepsi bukadar mı?*
— *Evet bayanım...*
— *Eyvah... Vapuruma bir buçuk saat kaldı. Ben bunlara nasıl bakakileceğim!...*

Hep bir hesap!

— Kızım çok çirkindir, örnektir, ibrettir, fakat onu alırsan bankaya senin namına 30000 lira yatırırım!..

— Parayı alsam da, kızını benim namıma bankaya yatırsan nasıl olur?

— ?!...

Tramvayla Mülâkat

Her gazeteci bir sefir, bir nazır veya bir ediple mülâkat yapmayı mesleğinin en dikkat edilecek bir işi sayar ve ona ayrı bir itina ayırır. Ben mülâkat toplamak işine yeni girdiğim için henüz çizmeden yukarı çıkmıya vakit bulamadım. Halbuki bir mülâkat yapmamı sekreter emretmişti. Kiminle görüşebilirim?.. Mahallemizdeki bakkalla, apartımanın kapıcısiyle yahut süprüntüleri toplıyan çöpçü ile mi?..

Belki bu adamlar da bize enteressan şeyler söyliyebilirlerdi? Hatta diplomatların hiç bir şey söylemeksizin bir sürü lâf ettikleri hakkındaki sözü hatırlarsak belki bu saydıklarımın söylevleri ötekilerinkinden daha enteressan olabilirdi. Olabilirdi amma ne fayda ki bizim sekreter göze çarpmıyanların sözlerini gazeteye geçirir takımdan değildir. Düşündüm, taşındım; nihayet göze çarpan şeylerden şu Şişhane yokuşunda yoldan çıkıp apartımana çarpan tıramvayla bir mülâkat yapmıya karar verdim. Lâkin bu kararı tatbik etmek tahmin ettiğim kadar kolay olmadı...

Kazanın hemen ertesi günü erkenden kaza mahalline giderek kaza kahramanı olan tramvay arabasına sokulmak istediğim zaman belediye ve zabıta memurları bırakmadılar.

— Gazeteciyim? dedim..,

Aldırmadılar.. Etrafta bir takım çoluk çocuk taplanmış, hele civarın Yahudileri hayli gürültü etmekteydiler. Baktım ki; gazeteci olarak yanaşmama imkân yok.. Şöyle kendime bir çeki düzen verip arka taraftan halkı yardım ve arabaya doğruldum. Memur sordu:

— Hişt! bay! nereye?..

— Ben mühendisim... Arabanın mekanik durumuna bakacağım! Adamcağız:

— Peki! dedi.

Ben de sokuldum. Şöyle arabayı idare eden ve onun dimağı mesabesinde olan direksiyona yanaştım. Sanki muayene ediyormuşum gibi sokularak fısladım!

— Ben gazeteciyim! Mülâkat için geldim. Neden yoldan çıktın, söyle bakalım...

Bu sözü işitince araba dile geldi:

— Be birader! şunun şurasında yirmi senedir adam taşırım... Artık gık dedim. Gûya biz topu topu 27 kişi taşıyacağız. Nerede bu bolluk.. En az elli kişi ile senelerden beri inip çıkmakdan anam ağladı. Tekerleklerim aşındı, ihtiyarladım. Şişhane yokuşunban inerken dalgınlıkla, Azap kapısındaki tamirhanelere ineceğimi sandım o tarafa doğruldum... Yoldan çıkar çıkmaz yanıldığımı anladım, hemen o civardaki apartımanlardan birine doğru giderken ayağım kaydı, devrildim. İçerde bulunanlar da yaralandılar. Kabahat bende mi?. Dünyada yalnız bir ben miyim yoldan çıkan... O kâfir yokuşun zaten ismi (Meyit yokuşu) değil midir?.. Onun uğursuzluğiyle olmalı ki bu kaza başıma geldi. Biliyorum, şimdi beni param parça edip her bir parçamı bir köşeye atacaklar.. Ne yapalım kader böyle imiş. Düşenin dostu olmaz derler. Bunu en iyi şimdi ben anladım. Zaten ben son derece talihsizim. Tanıdıklardan bir çoğu yoldan çıktıkları halde devrilmediler. Ben ise dönemeç yerinde yoldan çıktığım için başıma bu felâket geldi. Eğer yoldan çıkacağım zaman ve mekâni iyi seçseydim bu facia vukua gelmezdi. Haydi bana oldu olacak... Lâkin kanlarına girdiğim zavallıların vebali uzun zaman benim boynumda kalacaktır. Halbuki ben bir zavallı ikinci mevki arabayım! Elimden ne gelirdi?.. Her fazla adam binerken inildiyerek şikâyet ederdim. Aldıran olmaz.. Rica ederim bu söylediklerimi sakın gazetenize yazmayın. Çünkü bizim depoda kimsenin gazetecilere beyanat vermemesi hakkında bir tamim vardır. Görürlerse beni işimden çıkarırlar. İkinci mevki araba oluncıya kadar göbeğim çatladı. Sonra nice olur benim halim?!..

Tam o sırada bir otomobil içinde bir takım işciler ve ustalar geldi. Araba hemen:

— Aman çekilin! İşte geldiler, kim bilir beni ne hale koyacaklar?!.. Dedi. Ben yavaşca çekildim..

Yazımı hazırladım ve öğleden sonra ayni yerden geçerken zavallı arabanın yalnız sırt üstü yatmış tavanı yerde duruyordu...

B. Felek

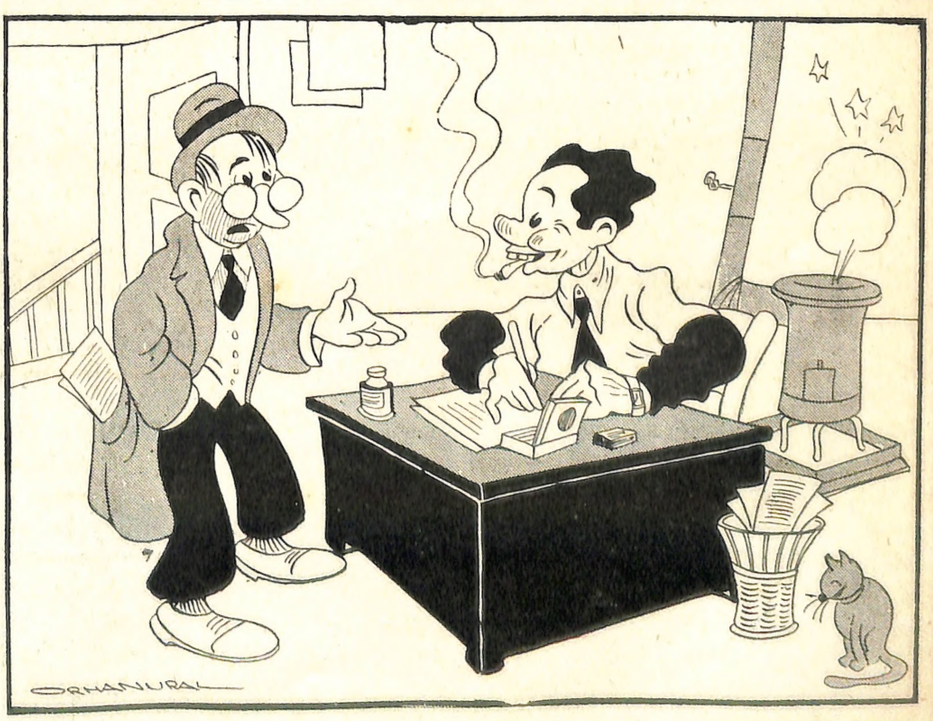

— *Haberin var mı? Yeni yeni mecmualar çıkıyor.*
— *Epey zamandanberi Ankara caddesinde kedilerin sırtı boş kalmıştı!..*

BAYRAMDA NASI

DÜNKÜ HOVARDA

EĞLENİRLERDİ?

BUGÜNKÜ HOVARDA

Sırayı Bozma

Manzum Hikâye

Yazan:
Necdet Rüştü

Konya ovasındayız.. Ağustosun on dördü,,
. . . . . .
Hayatımda ilk defa gözüm Bozkırı gördü:
Saatlerce yürürsün, ucu yok, bucağı yok.
Köye rasgelemezsin.. evi yok, ocağı yok!..
Evet!,. Engin yaylâda geçer uzun saatlar..
Fakat işte kişniyor altımızdaki atlar:

Dizgini koyuversen, mesafeyi yaracak,
Yaydan çıkan ok gibi, kasabaya varacak!..
Yolculuk nereye?. mi: Katıp tozu dumana,
Gidiyoruz, herkesin bildiği Karamana!..
Karamanın koyunu... Gideceğiz oraya,
Hemen Tanrı sokmasın kara çalı araya!.

Yolumuzu gösteren yağız atlı bir adam,
Dedi:
— «Akşam vaktine iki saat var tamam,
«Eğer böyle gidersek biz yolu zor alırız,
«Senin anlıyacağın: Düz ovada kalırız!...
«Atımızı sürelim; haydi, mahmuzu vurun,
«Gün batmadan varalım, kamçıları savurun!..»

— 2 —

Beş atlı, uzun yolu yarım saatta aştık,
Göründü köy damları.. kasabaya ulaştık!..
Güneş artık batmıştı.. Girdik bir eski hana,
Fakat, talihe bakın, hancı yaklaştı bana,
Dedi:
— «Bay! . Yatak değil boş kerevet bile yok,
«İstiyorsan başını git şu samanlığa sok!..
Ahırda yatılır mı ?.. Şimdi ne yapacaktık?..
Bize yolu gösteren yaşlı adama baktık;
Bir dakika düşündü, dedi ki:
— «Çaresi var,
«Sizi misafir eder buradaki ahbaplar!..»
Sözü uzatmıyalım.. yarım saat içinde
Hepimiz konakladık birer köylü evinde! .

— 3 —

Kaldığımız evlerde o akşam uyumuştuk,
Kasaba kahvesinde sabahleyin buluştuk:
Kimi:«Uyudum..» dedi, kimi: «hastayım..»dedi!..

Ses çıkarmıyor gördüm fakat bizim Ahmedi:
Benimle yola çıkan bu neşeli arkadaş,
Gülerek yaklaşmıştı yanıma yavaş yavaş,
Dedi:

— «Benim başıma akşam bir iş geldi ki,
«Anlatırsam gülersin ömrün oldukca belki!..
Misafir olacağım eve akşam varınca,
İkramda bulundular karınca kararınca!..
Merak ettim: bu evde kaç kişi var acaba,
Saydım: bir yaşlı nine, bir de sakallı baba!..
Fakat iki ses daha işittim dışarıda..
Benim bu merakımı çaktı kocakarı da,
Dedi ki:
— «Çağırayım, amcamın kızları var,

«Onlar da hep beraber burada yatacaklar!..»
Söylemiye unuttum: evde bir oda vardı,
Bu, üstü toprak damlı, bir küçük dört duvardı!..
Nasıl uyuyacaktım?.. Şimdi gördün mü işi?..
Nasıl rahat ederdik bir odada beş kişi?..
Biri içeri girdi, baktım: güzel bir kadın..
Öbürüne seslendi:
— "Zeynep; nerede kaldın?..„
İkincisi de girdi.. bende şafak atmıştı,
İki güzel önünde başım derde çatmıştı!..
Köylü. deyip de geçme, vardı fazla değeri:
Baktım birinin vardı iri yeşil gözleri..
İhtiyar baba yattı, bir horultu duyuldu,
Üç kadın da benimle konuşmaya koyuldu!.
Doğrusu şaşırmıştım söyliyeceğim sözü,
Yüzüme saplanmıştı iki güzelin gözü!..
Genç kadınlara dedim:
—"Var benim bir kusurum,
"Sakın ha korkmayınız uykuda konuşurum!..„
İki güzel atıldı:
— «Bu işte biz de varız,
«Eğer rüya görürsek konuşur, sayıklarız!..»
Kadınlar gülümseyip, yüzüme bakmıştılar,
Benim maksatım nedir, anladım, çakmıştılar!..
Yetişir.. götürmedik sözü çok uzaklara,
Herkes bir yana geçti, büzüldük yataklara!..

— 4 —

Anladım: arkadaşım bir parça atıyordu,
Fakat hikâye hoştu, güzel anlatıyordu,
Devam etti:
— Hey, tanrım!.. Bir türlü uyuyamam,
Konuşmıya başladım vakit gelince tamam,
Şöylece sayıkladım: «Bıttim yeşil gözüne,
«Ayın ondördü sandım, kız; bakınca yüzüne!.
«Kara sevdana düştüm; bahtiyar olayım mı:
«Ayşe!.Yeşil gözlü kız!.Bir buse alayım mı?..»
Kız da, sayıklar gibi, söylendi:
— «Sabrın çok az,
Gün doğsun, konuşuruz.. dileğin şimdi olmaz!.
Susmuştum.. bu sefer de ikinci kız söylendi,
Sanki sayıklıyordu:
— «Ayşe gönlünü yendi,
«Halbuki daha fazla sen bana bakıyordun,
«Baktıkça, pınar gibi, gönlüme akıyordun!..»

Hiç boş bırakır mıyım, ona da verdim cevap:
—«Gözümü kamaştırdın; güzele bakmak sevap,
«Kız!.. Bir yanıma sen gel, bir yanıma o gelsin,
«İki sevda başımdan duman gibi yücelsin!..»

. . . . . .
«Hiç yüz yüze gelmeden konuşuyoruz..» diye,
Ben devam edecekken daha bu komediye,
Bu sefer işitmiştim odada başka bir ses
«Bu kimin sesi?.»Dedim, almadım bir an nefes!
Başımı kaldırmıştım yastıktan az yukarı,
Baktım: kımıldıyordu akıllı kocakarı!..
O da, sayıklar gibi, yalandan inildedi:
—«Şimdi benimle konuş.. sırayı bozma..» dedi

Hikâye

Define

Kopuk Ahmet, sabahki kısmetinden memnundu. Tramvayda göğüslediği orta yaşlı, memur kılıklı bir yolcudan on lira tırtıklamıştı. Vakıa vurduğu para çok bir şey değildi, fakat ay sonu olduğu için az görmedi. Bir şapka ile bir ayakkabıya şiddetle ihtiyacı vardi. Şişhane karakolunun önünde kendişini yere bıraktı, Galataya indi, üç liraya bir şapka dört liraya da bir iskarpın aldı. Oradan rıhtımın arka sokaklarından birinde tanıdığı lokantamsı bir meyhaneye girdi. Üç dört kadehle, parasını çarptığı adam namına, kasavetini dağıttı, balıklı, makarnalı, tatlılı bir yemek de yedi. Bir lira da lokantacıya toka ettikten sonra, güneş altında, bir öğle uykusu kestirmek için Gülhane parkının yolunu tuttu.

Yeni şapkasiyle yeni iskarpinlerinden memnun görünüyordu. Yalnız yol yürüdükce baş parmağının nasırı gittikçe ağrıyordu. Parka geldiği zaman ağrı öteki ayağına da geçmişti. Ortada kimse yoktu. Geride bir sıranın üstüne oturuyormuş gibi yerleşti, ayakkabılarını yavaşca sıyırdı, parmaklarına takılı bir halde bıraktı. Şapkasını da yanına koydu. Şıklık yolonda idi. Cebinde de iki gümüş lirası vardı. Belki akşama bu iki lirayı beraber yiyecek bir kadın da çıkardı.

Bu tatlı hülya içinde bir şekerleme yapıyordu ki yanıbaşında iki kişinin konuştuğunu duydu. İstifini bozmadan göz ucuyla bunlara baktı. İkisi de heyecanlı gibiydi, ellerinde bir kutu vardı ve şaşkın şaşkın etrafa bakıyorlardı. Biri, telâşla:

— Altınları buraya gömelim! En emin yer burası...

Diyordu. Öteki sinirlendi:

— Deli misin? Burada adam var... Farkına varırsa paralar gider!

— Deli sensin... Görmüyor musun, herif uyuyor?

Kopuk Ahmet, hafiften, horlamıya başladı. Keyfinden içi içine sığmıyordu. Ayağına yağlı bir kısmet gelmişti, bunu ne pahasına olursa olsun kaçırmak budalalıktı. İkinci adam:

— Ben kolay kolay uyuduğuna inanmam...

— Peki, nasıl inanırsın?

— Şu ayaklarındaki iskarpinleri yavaşca çıkaralım, farkına varırsa bir kulp uydururuz, varmazsa ne âlâ parayı buraya gömeriz...

Horultunun temposu biraz daha arttı. Kopuk Ahmet, iskarpinlerin ayaklarından sıyrıldığını duydu, kıpırdanmadı bile...

— Gördün mü, herif nasıl uyuyor?

— Sahi be... Ölü gibi!

Kanapenin üstünden şapkayı da aldılar, bizimki yine ses çıkarmıyordu. Adamlara bir itimat geldi:

— Korku yok.. Parayı buraya gömelim!

— Gömelim!

Hemen çiçek tarhının yumuşak topraklarını kazdılar, kutuyu oraya gömdüler,Kopuk Ahmedi tepeden tırnağa kadar bir daha süzdükten sonra biri iskarpinin bir tekini, biri de öbür tekini alarak doğruldular:

— Akşam, ortalık kararınca, kimse görmeden gelir alırız... Enayi, o zamana kadar uyuyacak değil ya!

Bir iki öksürdüler, Ahmet hiç oralı değildi, horlayıp duruyordu. Adamlar, iki adımda bir onu tetkik ederek, uzaklaştılar, gittiler.

Kopuk Ahmet gözlerini açtı, onlar çoktan gitmişti. Güldü, çoraplarının ucuna basarak kutunun gömüldüğü yere yaklaştı, eğildi toprağı kazıp da kutuyu yakalayınca sevincinden titredi:

— Enayi kimmiş, ben size gösteririm!

Dedi, kutunun kapağını hızla açtı. Bom boş kutunun parlak tenekesi içinde, aynaya vurmuş gibi, kendi şaşkın yüzünü gördü! Soyulduğunu anlayınca:

— Enayi kimmiş, anlaşıldı!

Diye tenekedeki aksine acı acı baktı.

Hikâyeci

25 Sene evvele göre değişmiyenler: Çöp arabası

– Kendimi sana vakfetdim karıcığım, biliyorsun!....
– Öyleyse yeni kanuna göre şunu sermayeye tahvil etsek.

Kömürcünün Şarkısı

Havalar hoş gidiyor, güneşli, tatlı, sıcak,
Evlerde ne mangal var, ne soba var, ne ocak!

Isınıyor kömürsüz, odunsuz köşe, bucak...
Bu gidişle halimiz, bilmem, nice olacak?

Gelmiye nazlanırsa bu kış fırtınayla kar
Ellerin yakmadığı ateşler bizi yakar!

●

Arkadaş, kaldı diye kara kışa az zaman,
Ne koru bırakmıştık dağlarda, ne de orman!

Aylar geçti tütmüyor bacalardan tek duman,
Ey gözünü sevdiğim kara kış, yandım, aman!

İstanbula bir koca vantilâtör kurmalı,
Kanadını döndürüp âlemi dondurmalı!

SEN

Sütçünün Şarkısı

Sütümüz bozuk diye uydurmayın yalanlar,
Başka mevzua dair çene yarışdıralım.

Sulu deyip aldığı sütü başa çalanlar,
Su karıştırmayıp da halt mı karışdıralım?

Bir tasda iki nimet gıdasıdır her canın,
Sütümüz de halistir, suyumuz da, inanın!

●

Birisi arkamızdan: «Sucu!» diye bağırsa
Sütcülüğü unutup deriz hemen: «Buyurun!»

Elimizden ne gelir sularda hile varsa?
Terkosu ıslah edin, sonra söylenip durun!

Biz haram ne bilmeyiz, ona beş su katarız,
Helâlinden yüzde on eksiğine satarız!

BEN

Portreler

SERMET MUHTAR ALUS

Eski İstanbulu tanıyan, tanıtan muharrirlerin en sonuncusu.. Allah rahmet eylesin, Ahmet Rasimle, o yattıkca muammer olası Hüseyin Rahmi ve Ercüment Ekrem zincirinin son halkası Sermet Muhtar Alustur.

Sermet Muhtar, tam manasiyle, İstanbul çocuğudur. Hani, eskiden «Mahallebici» derler bir tabir vardı, işte o neviden! Onun bilmediği yoktur, fakat malûmat satmayı sevmez. Onun tanımadığı yoktur, fakat sıkılgan olduğu için herkese kolay kolay açılamaz. Gayet ihtiyatlıdır: ne olur, ne olmaz, tetkikat yapacağı yerlere, sağına zenci lâlasını, soluna mama bacısını almadan, ayak atmaz. Bu eski zaman çocuğunun mahcupluğu değme zamane kızlarında yoktur... Hani, dünyaya kız olarak gelseydi, telle, duvakla, köşe minderine oturt, ölüm Allahın emri, şu sokaktan geçen delikanlı kim diye başını çevirip pencereden dışarıya bakmazdı!

Bir akşam, köşke misafir gelen akrabasından bir bayanın mantosunu giymiş, komşu kızın lâcivert beresini başına geçirmiş, kırıta kırıta salona geldi. Hiç kimse onu tanımadı. Kimi kurşuncu Habibe Molladır dedi, kimi bohçacı kokonadır dedi, herkes onu birine benzetti... İş anlaşıldığı zaman salondakiler gülmeden kırılmıştı. Hepsi:

— Hay Allah iyliğini versin... Ne kadar da kadına benziyorsun. Rabbim yanılmış da seni erkek yaratmış! dediler. Sermet Muhtar, onların akıllarına şaşarak:

— Peki, benim kim olduğumu burnumdan anlamadınız diyelim, ya nasıl oluyorda bıyıklarımdan erkek olduğumu çakmadınız?

Diye sormuş, şu cevabı almıştı:

— İlâhi oğlum, okadar bıyık bizim Hafız hanımda da var!. O seninki erkek bıyığı değil, kadın ziyneti!

Bu cevap üzerine Sermet Muhtar, ertesi sabah, usturayı alınca bıyıklarını kökünden kazıdı. Oldu olacak, kırk yıllık Habibe Mollaya, bohçacı kokonaya, Hafız hanıma benziyeceği yerde evde kalmış kazasker kızına dönmeyi daha uygun buldu. Şimdi, sevimli muharririmiz, yeni haliyle bir içim sudur!

Sermet Muhtarın Ahmet, Mehmede karşı sıkılganlığı Ayşe, Fatmaya karşı sokulganlık şeklinde tecelli eder. Şimdi, kendisi, keklik rolüne çıkmış atmaca yavrusu gibidir. Bunun için bıldırcın sürüsü içine selâm vermeksizin dalabiliyor, onlarla kardeş kardeş oynıyabiliyor... Mahcupluğun başına kondurduğu devlet kuşlarını gördükce, acı acı yutkunarak: «Darısı başımıza!» Demekten kendimizi alamıyoruz.

Fırça

Giden ağam.. gelen Paşam..

Bazı tarih vakaları vardır ki, hiç bir süse, ilâveye lüzum görülmeden kaydedildiği halde mizahın ta kendisi olur ve insan dediğimiz mahlûkun en değişmez bir köşesini gösterir.

Aşağıki vaka bunların en güzellerinden biridir:

İmparator Napolyon sürgün vaziyetinde Elbe adasında mahbus. Kıral XVIII Luis Pariste tahta oturmuş ve uğrunda kanının son damlasını fedaya yemin etmiş etbağını etrafına toplamış.

Günün birinde Napolyon maiyyetinde pek ehemmiyetsiz bir kuvvetle adadan kirişi kırıyor, ve Fransa toprağına ayak basıyor.

Kıral, Napolyona karşı asker çıkarıyor, bunlar eski imparatorlarını görünce yumuşuyorlar yahut korkuyorlar. Napolyon da elini kolunu sallıyarak nutuk vere vere Parise giriyor. Vaka bu..

Şimdi size hükûmetin resmî gazetesi olan *Moniteur*'ün bu vakayı günü gününe nasıl kaydettiğini yazıyorum:

26 şubat 1815: *Haydut* menfasından kaçtı.

28 şubat: *Korsikalı canavar* Fransa toprağına ayak bastı.

5 mart: *Kaplan* Kapda görülmüştür. Kendisine karşı asker kıtaları gönderilmiştir. Dağların birinde sefil bir sergüzeştçi gibi ölüp gideceğine şüphe yoktur.

9 mart: Yapılan bir cinayet ve ihanet neticesinde *Ifrit* Grenoble kadar gelmiye muvaffak olmuştur.

13 mart: *Müstebit* Liyondan geçmiş ve bu şehirde umumî bir yılgınlık meydana gelmiştir.

16 mart: *Gasıp* paytahta altmış saatlik bir mesafeye yaklaşmıya cesaret etmiştir.

17 mart :*Bonapart* dev adımlarıyla geliyor fakat Parise giremiyecektir.

18 mart *Napolyon* yarın şehrin kapılarına dayanmış olacak,

20 mart: Zatışahane Fontenbloya muvasalat buyurmuşlardır.

Zamanın modasına uyanlar:

— Böyle hep nişanlı mı gezeceğiz? Ne zaman evleneceğiz?

— Evlenmek mi? Ne münasebet! İngiltere kıralı evleniyor mu?

Sözünde Durmamış...

Tifo, eline ölüm orağını almış, adeti veçhile İstanbula yıllık ziyaretini yapıyordu. Karantinanın önünden geçerken tifoyu yakaladılar, sordular:

— Nereye gidiyorsun?

— Bizim eski yurdu ziyarete .. Bir kaç dostu yokladıktan sonra döneceğim.

— Doğru söyle, kaç dostu ziyaret edeceksin?

— Üç yüzden fazla değil..

— Yemin eder misin?

— Namusum üzerine.

Sıhhiye memurları tifoyu bıraktılar, fakat ziyaretlerini yapıp İstanbuldan ayrılırken tekrar yakasına yapıştılar:

— Sen alçak, namussuz, yalancı imişsin!

— Neden?

— Bir de soruyorsun.. Hani üçyüz kişiden fazlasını ziyaret etmiyeceğim demiştin? Halbuki üç bin kişi hastalığa yakalandılar!

Tifo cenapları güldü:

— Hayır, ben sözümde durdum, üçyüz kişiyi yatağa serdim... Ötekiler, korkularından o hale geldiler!

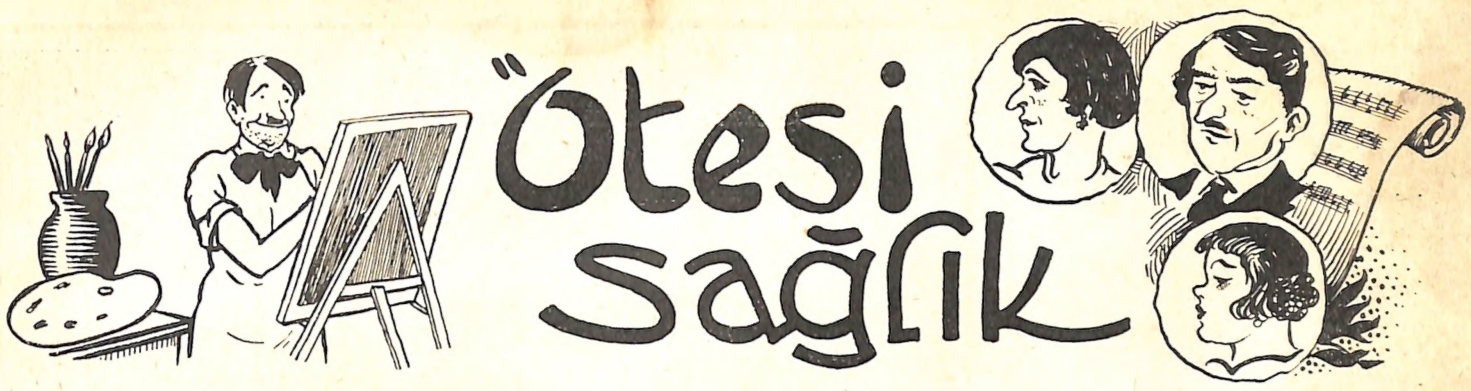

Mizahî Roman

— 2 —

Yazan: DİKEN

Kışın ise, bir gün evvelden Kadıköyündeki lokantaların birinden bizzat tedarik ettiği bir, iki kap yemeği ısıtır, ortaya koyardı.

Behlül ile Şadüman sevişirler, fakat hiç de iyi geçinmezlerdi. Kız, ressamın damarına basmak için, her gelişinde bir sebep bulurdu. Ya sanatına itiraz eder, yahut ki onun sevmediği bir kimseden bahis açar, avareliği ve züğürtlüğiyle alay eder, hasılı onu ne yapar yapar, çileden çıkarırdı.

O zaman Behlül de ağzına geleni söylerdi:

— Pis!. Mendebur!. Benden bıktınsa, nefret ediyorsan söyle!

— Söylüyorum, işte: Bıktım, usandım.. Nefret ediyorum!

— Benden?. Benden öyle mi?

— Evet, senden! daha diyeceğin var mı?

— Defol buradan öyleyse! Kaltak!

Bunun üyerine saç saça, baş başa gelirler, evin içini altüst ederler, biribirlerinin üstlerini, başlarını yırtarlar ve nihayet bitap düşerlerdi. Behlül, şaşkın, kanı çekilmiş dudaklarında asabî bir titreme, gözleri evinden dışarıya fırlamış, ter içinde bir tarafa çöker, Şadüman ise, hiç bir şey olmamış gibi, yediği tokatlardan mahzuz ve sakin, herifi deli ettiğinden dolayı memnun ve bahtiyar, gülümsi yerek, kılığına, kıyafetine çeki düzen vermekle meşgul olurdu.

Zavallı Behlül! Hayatta, hakikî bir sevgi ile bağlandığı iki şeyden: Sanatiyle bu kadından çekmediği yoktu. Her ikisi de, onlardan umduğu maddî ve manevî hazzı kendisine tam olarak temin edememişlerdi. Sanatı yüzünden uğradığı sukutu hayali Şadümanın aşkiyle avutmak, Şadümanın ettiği zulmü sanatiyle unutmak istediği halde ne ona ve ne de buna muvaffak olabilmişti.

Günlerinin yarısı, yezit kızı başından deflemiye yemin etmekle, öbür yarısı da onun güzelliğini, işvesini hatırlayıp içini çekmekle geçiyordu.

Bakın: Behzat Akif böyle değildi. Onun gönlü böyle ateşin ve marazî bir aşk tatmamıştı. Saraylı Şehbal geçkince idi. Gençliği sarayda, şehzadelerin, damat paşaların kucağında geçmiş, güzelliğinin kaymağını onlara bezletmişti.

Aradan geçen epey bir fasıladan sonra da, talih, günün birinde karşısına Behzadı çıkarmış, bu yirmi beş yaşındaki çocuğu, Şehbal kendine jigolo yapmıştı.

Saraylının çehre züğürtlüğünü ve muşmulamtırak simasını, parasının bolluğu ile gönlünün hâlâ sükûn bulmıyan harareti telâfi ediyordu. Esasen, Behzat pek de ateşli bir genç değildi. Kadınlara fazla düşkünlüğü yoktu ve Şehbal pekâlâ onun bir kadına olan ihtiyacını tatmin ediyordu.

Her pazar, saraylı, Beşiktaştaki evinden kalkar ilk vapurla Kadıköyüne geçer, Kurbağalıya gelirdi. İlk işi Behzadı, öpücükler ve nüvazişlerle tatlı uykusundan uyandırdıktan sonra, çağırttığı gündelikci bir kadına ortalığı süpürtmek, sildirmek, eşyaya nizam ve intizam verdirmekti. Ondan sonra da bütün gün, maşuka ve âşık serbest kalırlardı. Biribirlerini iki yıldır tanıyalı, aralarında en ufak bir dırıltı dahi olmamıştı. Saraylı aralarındaki farkı biliyor, yakaladığı kuşu kaçırmamak için herşeyini hoş görüyor, her kusuruna göz yumuyordu. Kesenin ağzını da sık sık açıp, parmak oynattığı için Behzat da memnun, yaşıyordu...

— 2 —

O sabah, günlerden pazartesi idi. Behlül Dânâ, saat sekiz buçuk sularında damladı. Arkadaşına bir de hayırlı müjde getiriyordu: Bütün, bir yaz üzerinde çalıştığı (Gölde Kazlar)adındaki tablosunu ihtiyar, mütekait bir paşaya on lira mukabilinde satmıştı. Onun bir tablo satması da ilk defa vukubulan bir hadise olduğu cihetle bunu bilhassa haber vermiye gelmişti.

Vaktiyle bahçe olduğu anlaşılan değirmi viraneden geçip, taş merdiyenlerden yukarıya çıktı. Damdan aşağı perde gibi sarkan sarmaşıkları aralayınca, anahtarın sokak kapısının üzerinde olduğunu gördü, çevirdi ve içeriye girdi. Kuyudan çıkar gibi boğuk ve hiddetli bir ses yükseldi:

— Kim o? Ne var?.

Behlül baktı: Behzat up uzun, yer de yatıyordu. Arkadaşını tanıyınca:

— Ulan! dedi; evden mi kovuldun ki, karga ... yemeden bu saatte buraya geliyorsun? Hay Allah lâyığını versin!

Aynı zamanda, odayı kaplıyan koyu loşluk içerisinde mübhem ve canlı bir şekil kımıldandı, birdenbire uykudan uyanan Behzat Akif, ellerinin üzerinde doğruluverdi.

Behlül şaşırdı:

— Rahatsız mı ettim yoksa? dedi.

Behzadın kendine mahsus bir lehcesi vardı. Kelimeler gelişi güzel salverilmiş pos bir bıyığın çerçivelediği dişlek ağzından imkânı yok bütün çıkamazdı.

(Devam edecek)

Letafet Basımev

Şairler arasında

Yahya Kemal — Yazdım üç yılda bir beyit.
Nâzım Hikmet — Bana yan bakan var mı heyt?
Mehmet Akif — Gazel yazdım besmeleyle.
Fazıl Ahmet — Ben yiyeyim sen şükreyle!
Halil Nihat — Tuhaf yazdım ciddi dendi...
Mehmet Emin — Bana da aksi söylendi.
Mithat Cemal — Dostum tesbih, istiare!
Hüseyin Siyret — Sıfırı tükettin ne çare!
Kemaleddin Kâmi — Sussam bile bir şiirdir.
Sabri Esat — Şiirim bilmeceyle birdir!
Halide Nusret — Kopdan, Zığanadan çıktım.
Faruk Nafiz — Ben de zıvanadan çıktım..
Filorinalı — Benim şiirin tek kıralı..
Salih Zeki — Ben neyim, Filorinalı?

İkramiye kartı

Bir bildik anlattı:

Piyango modası malûm. Geçen gün benim oğlana beş kuruş vermiştim. Çukulata almış. Elinde bir kartla bağıra bağıra bana koştu:

— Baba bana mükâfat çıktı; tam beş kilo çukulata...

Karta baktım. Doğru.. üzerinde «Bu kartı fabrikamıza getirene beş kilo çukulata hediye edilecektir» diyor. Altında da koca bir damga ve imza..

Oğlana:

— Sen kartı bana ver, dedim, ben yarın fabrikaya uğrar, çukulataları getiririm. Üç ay yersin...

Dediğim gibi ertesi gün fabrikaya gittim. Bir kâtip beni direktörün odasına götürdü. Direktör kartı evirip çevirdikten sonra:

— Evet.. tebrik ederiz, kazanmışsınız, dedi. Yalnız takdir edersiniz ki bu fedakârlıktan maksat biraz da reklâm... Çukulatalarınız hazır edilinciye kadar kâtip size fabrikamızı gezdirsin. Gördüğünüz mükemmeliyeti ötede beride lûtfen söylersiniz.

Kâtip beni fabrikanın mahzeninden tavan arasına kadar dolaştırdı. Çukulataların nelerden yapıldığını gösterdi; işçilerin nasıl çalıştığını uzun uzadıya iz h etti.

Yarım saat sonra direktörün odasına döndüğümüz zaman masanın üstünde koca bir paket duruyordu.

Direktöre:

— Tebrik ederim, dedim, çok güzel, çok mükemmel... Yalnız bir ricam var.. Şu beş kilo çukulata yerine çocuğun verdiği çeyreği iade etmek mümkünse siz de kâr edersiniz bendeniz de...

Minareler tamir edilirken:

— Hey.. bana bak Mehmet... kaynanan geldi, seni görmek istiyor!...

— Söyle, yukarı teşrif etsin!...

FAL

Bayan Râna fala inanma, faldan geri kalma... düsturunu ezbere bilenlerden olduğu için iskambil kâğıdı ile fal bakan birisine gitti! Falcı kâğıtlarını yayarak derin derin düşündükten ve ince eleyip sık dokuduktan sonra başını kaldırarak:

— Neler görüyorum? diye mırıldandı. Bu yaz zengin bir bayla tanışacaksınız, sevişeceksiniz, bal ayınızı Niste geçireceksiniz, dedi, inci, elmas içinde yuvarlanacaksınız.

Bayan Râna gülümsedi:

— Bak bakalım falcı nine, dedi, bu işe şimdiki kocamın ne diyeceğini de anlarsan bir lira fazla vereceğim.

— ? ! . .

Ademi Iktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

SİNİRLİLERE

Yürek çarpıntısına ve sıkıntısına

NEVROL

birebirdir. Hiddet, merak, korku, neticesi birdenbire bayılanlara (20) damlası hayat verir. Evlerinizde mutlaka bulundurunuz.

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

Yazan :
İbrahim Alâettin

Çıkaran
Sedat Simavi

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetlerile ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususi tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

Ankarada :

AKBA

Kitap evini ziyaret ediniz. Orada neşriyatımızın bütün sayılarını bulabilirsiniz. Eksik sayınızla bütün kırtasiye ve kitap ihtiyaçlarınızı temin edebilirsiniz.

SAMSUN

Okuyucularımız Karikatürün ilk sayısından itibaren bütün çıkanları Samsunda Kökçü oğullarının

HALK Kütüphanesinden

Tedarik edebilirler.

Habeş Meselesi

— Üstat, bu meseleyi darbederek ben halledemiyeceğim, isterseniz taksim edelim

Basıldığı yer Ahmed Sait Matbaası Sahip ve Umum Neşriyat müdürü T. Şükrü